

[Bilgrav-Nielsen]

Vi må jo konstatere, at hr. Svend Auken har valgt først at tale her i salen i dag, og jeg må indrømme, at indholdet af talen kunne tyde på, at den er skrevet til også at kunne bruges på pladsen ude foran. Det vil vise sig, når vi nærmer os kl. 16, om det er det, der er meningen.

Hr. Svend Aukens tale kan i det hele taget, synes jeg, logisk set kun bruges til at argumentere imod finansloven med. Hr. Svend Auken undlod at fortælle, hvad resultatet bliver, og det er jo ikke helt uspændende for os, når vi nu har oplevet, at socialdemokratiet indledte sin oppositionsperiode med at stemme for finansloven for 1983, derefter stemte imod finansloven for 1984 og fremkaldte et valg sammen med fremskridtspartiet og efter dette valg, hvor finansloven på flere punkter var forbedret, og hvor der i øvrigt var gjort en ekstraordinær indsats for bekæmpelse især af ungdomsledigheden, valgte at undlade at stemme. På hr. Svend Aukens tale må man forstå, at alt er gået i den forkerte retning, men konklusionen mangler vi stadig. Vi er spændte på at høre konklusionen.

Forløbet af finanslovforhandlingerne i år har med stor tydelighed vist, at vi skal mange år tilbage for at finde en tilsvarende politisk stabilitet. Allerede i april blev regeringen og det radikale venstre enige om hovedlinjerne i den økonomiske politik, som skal føres i 1985, og i oktober, umiddelbart efter folketingsårets begyndelse, var finanslovaftalen i det alt væsentlige på plads. Dette forløb har sin diametrale modsætning i finanslovforhandlingerne for et år siden, hvor vi oplevede fremskridtspartiet, som placerede sig selv som dem, der skulle lede og fordele arbejdet her i folketingset, og hvor alt endte i politisk kaos.

Vi var nok nogle, der dengang mente, at et valg var helt overflødigt. I dag mener jeg vi må konstatere, at valget skabte en tiltrængt politisk afklaring. Siden valget har vi nemlig oplevet, at det har været muligt at planlægge og gennemføre den nødvendige økonomiske politik i så god tid, at der har været tid til for dem, der skal udnytte den politiske planlægning, det vil sige erhvervslivets ledere og centraladministrationens ledere, at få tingene til at fungere fornuftigt. Jeg er sikker på, at vi herved har skabt en situation, hvor vi får

den optimale effekt af de beslutninger, vi træffer.

Det finanslovsforslag, som nu er klar til vedtagelse, svarer helt til, hvad regeringen og det radikale venstre har aftalt. Forslaget udtrykker, det skal erkendes, den barske nødvendighed, men selv om tilbageholdenhed med udgifterne præger forslaget, så indeholder forslaget positive og aktive omlægninger. Det er også klart positivt, at finanslovsforslaget samlet indebærer en fortsat reduktion af kasseunderskuddet. Hermed bliver 1985 det andet år i træk, hvor kasseunderskuddet reduceres. Dermed er væksten i den indenlandske gældsætning dæmpet betydeligt. Det radikale venstre vil fastholde denne linje, ligesom vi vil fastholde, at midlerne til at sikre denne udvikling fortsat skal være en meget stram indkomspolitik, en afdæmpet udvikling i de offentlige udgifter, uændret skatte-tryk.

Kasseunderskuddet i 1985 skønnes nu at blive 36,4 mia kr. eller cirka halvdelen af underskuddet på det seneste finanslovsforslag fra socialdemokratiet, som blev fremlagt i efteråret 1982. Da var underskuddet skønnet til 74 mia kr. Socialdemokratiet var dengang ikke tilfreds med sit eget finanslovsforslag. Daværende finansminister Knud Heinesen gav udtryk for dette, da han den 16. august 1982 fremsatte forslaget her i folketingset. Af den skriftlige fremsættelse fremgik det meget klart, at hr. Knud Heinesen anså en reduktion af statens kasseunderskud for at være en forudsætning for at opnå varige forbedringer i konkurrenceevnen og i beskæftigelsen.

Hr. Knud Heinesen havde ret i 1982. Han måtte imidlertid give op, fordi fagbevægelsen, SF og vel også kræfter i socialdemokratiet ikke ville midlerne. Især ville man ikke gøre effektiv brug af indkomspolitikken. Derfor kom andre til, og resultatet af den konsekvente indkomspolitik, der siden er ført, er nu tydeligt for enhver: en forbedret konkurrenceevne, en nedsættelse af kasseunderskuddet år for år og en klar forbedring af beskæftigelsen.

På trods af dette og i modsætning til de rigtige linjer, hr. Knud Heinesen stak ud i 1982, forsøgte socialdemokratiet i går at få vedtaget ændringsforslag, der bærer i den stik modsatte retning. Budgetdepartementets lammende bedømmelse af socialdemokratiets ændringsforslag er samlet i følgende tre lin-